

РЕШЕНИЕ

№ 13534

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **400** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. А. А. - непридружен непълнолетен гражданин на С. срещу Решение №5607/08.12.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави хуманитарен статут на Х. А. А.-непридружен непълнолетен гражданин на С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на решението, като не е обсъден най- добрият интерес на детето, и не е обсъдил опасенията на детето, породени от страха за живота му, не е изследвал психическите, физическите и емоционалните потребности на детето. Иска се отмяна на Решението и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. А. А. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От определения от САК процесуален представител адвокат Г., назначен за такъв до приключване на производството с влязло в сила съдебно Решение са постъпили писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощен, който намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Дирекция „ Социално подпомагане“ – К. село редовно и своевременно призована“ не изпраща представител ,но е постъпил Социален доклад.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно

с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 25.07.2025 година оспорващият депозирал молба за предоставяне на за до ДАБ към МС на РБ.

С Решение за настаняване на Директор РПЦ- С. оспорващият е настанен в РПЦ- С., [жк]считано от 25.07.2025 година.

След регистриране на молбата, оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е [дата на раждане] в С., [населено място], неженен е, образование – начално, по религия мюсюлманин сунит, владее арабски език, снета му е Евродак дактилоскопна експертиза и е запозант със Списъка на организациите, които се занимават с предоставяне на помощ на търсеция закрила .

На 25.07.2025 година му е отправена Покана за явяване на интервю на дата 01.08.2025 година като Поканата му е преведена на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език, като впоследствие не се е явил и няколко пъти му е отправена Покана за явяване на интервю.

С Решение № 4980/31.07.2025 година на Председател на НБПП е назначен адвокат Я. Г. за представител на детето за защита интересите на същото до приключване на производството по предоставяне на закрила до приключване на производството с влязло в сила Решение .

На 15.09.2025 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от арабски език, на адвокат Г. и на социален работник Б., в което той посочил, че разбира превода, няма комуникативни пречки, напуснал е С. през 2021 година нелегално за Т., бил е сам, скарал се родителите му и заради това избягал, като там останал три години, не е имал К., бил е нелегално в Т. и е спал в заводите, където е работил – това са заводи за домашни потреби от пластмаса и напуснал С. нелегално преди около 2-3 месеца, като в града, където е живял и продължават да живеят близките му няма сигурност, а като те видят по улиците веднага те мобилизират, като сега кюрдите вземат за войник всеки, който видят по улицата, като кюрдите са го взели един месец при тях и са го учили да борави с оръжие преди 4 години, но е откраднал оръжие от кюрдите и го е дал на трафиканта ,за да го преведе в Т. и в момента е търсен от кюрдите, вероятно има глоба от 8 000 евро или затвор от 2 години, като кюрдите са искали да воюват за тях един вид казарма, родителите му знаят къде се намира, имал е намерение да се събере със семейството си в България ,чичо му е в Германия, но няма закрила, учил е само първи клас, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност- арабин и за изповяданата от него религия, не е ставал свидетел на военни действия, не е членувал в политическа партия или организация, и ако се върне в С. трябва да плаща 8000 евро присъда или 2 години затвор, знае това, защото същото е станало с негов приятел, който избягал в С. С. и след като се върнал са го арестували и прекарал в затвора 8 месеца, а след това са пуснали- това е станало преди около 2 години, може да живее на друго място в С.- Д. А., но ако се върне в С., трябва да отиде да живее при родителите му, но ако се върне ще го съдят за кражба иска да работи автотехник .

На 16.09.2025 година е изготвен Социален доклад от Дирекция“ Социално подпомагане“, в който е посочено, че в интерес на детето е да получи закрила в РБ.

На 07.10.2025 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС депозирал Становище до Председател на ДАБ, в което посочил, че на оспорващия следва да бъде отказано предоставянето на международна закрила.

На 08.12.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 5607, с която отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено на адвокат Г. на 16.12.2025 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №5607/08.12.2025 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето И. И. Към датата на издаване на решението е заемал длъжността - Председател на ДАБ към МС. При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ с спазил процесуално-правните разпоредби и материално-правните разпоредби на ЗУБ.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че в хода на административното производство не са обсъдени всички факти от бежанската история, защото административният орган е провел задълбочено обсъждане на всички относими факти .

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 25.07.2025 година, регистрирана на 25.07.2025 година, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут, като предвид обстоятелството, че същият е непридружен непълнолетен му е назначен адвокат, който да защитава най-добрия интерес на детето и който е взел участие в административното производство и е присъствал и на проведеното интервю, наред с това е определен и социален работник от Дирекция“ Социално подпомагане“, който е присъствал при провеждане на интервюто и е изготвен и Социален доклад.

Проведено е интервю от Интервюиращ орган, но въпреки това административният орган не е анализирал бежанската история на оспорващия. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсец закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсец международна закрила молба от 25.07.2025 година/ регистрирана в ДАБ на 25.07.2025 година/ представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на

територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 25.07.2025 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взела окончателно решение; а „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорвания е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава-членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице,

„статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила.

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания е видно, че същият е напуснал родината си С. през 2021 година нелегално за Т. и там останал три години, като престоят му бил нелегален, работил в завод за домашни потреби в

Т., живял там в заводите,напуснал Т. отново нелегално пристигнал в РБ, живял в [населено място], като там е неговото семейство, бил е арестуван два пъти, но не е имал проблеми, нито той, нито семейството му с властите в С.,а причината за напускане на С. са именно неговите родители ако се завърне в С. ще бъде осъден за кражба на оръжие от кюрдите.

Анализирайки бежанската история, административният орган е приел, че историята е недостоверна и изградена на недостоверни факти, а изложеното от него, че мисли, че ще бъде задържан и ще влезе в затвора за кражба на огнестрелно оръжие, ако се завърне там и мисли, че са му наложили глоба от 8 000 евро / като еврото не е официална валута в С., за да му се налага такава в този размер/, а обстоятелството, че е мислил, че на него ще му се случи това, не води до извод, че той е осъден или издирван за кражба на твърдяно огнестрелно оръжие от него и то когато е бил на 11 години от кюрдите и единствената му цел е да търси по- добър живот, като целта му е да се събере със семейството в РБ, няма пречка да се върне в С., но трябва да живее със семейството си, но не иска и именно те са били причината да напусне С. , а не страх от каквото и да е преследване.

От събраните доказателства е видно,че оспорващият не е бил принуден да напусне С. поради каквито и да било опасения от преследване или страх от преследване основани на каквото и да било признак и от която и да било организация, партия или държавата или от недържавни субекти. Изложеното опасение от преследване заради извършена твърдяна кражба на огнестрелно оръжие,когато е бил на 11 години от кюрдите за 3000 евро, са неподкрепени с доказателства и едва ли оспорващият на 11 години е знаел стойността на оръжието още по-малко 3000 евро, / като валута, която не е официална в С., но дори и това да е вярно, то проблемът е от криминален характер, и няма доказателства за това,че същият е осъден и му наложена глоба в размер на 8000 евро и на интервюто е посочил, че това се е случило на негов приятел, мисли, че и на него ще се случи/ но реално осъждане за кражба няма, а само мисловна дейност на търсеция закрила, че ще му се случи същото. Това сочи, че оспорващият е напуснал С. не заради ситуацията в страната му на произход, а намерението му за по- добър живот, като в случая изложените от оспорващия причини не може да доведе до извод, че е налице основателно опасение от преследване. Общата обстановка в С. към момента на напускане на същата от страна на оспорващия не може да обуслови основателен страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година и единствената цел на бежанската история на оспорващия е да придобие международна закрила, като оспорващият не е бил подложен на преследване,нито сочи опасения от преследване, тъй като не сочи конкретно събитие, което е довело до напускането на С., като е взел решението да напусне С. без видима причина, възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт , характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазване на човешките права, не е напуснал С. поради опасения, че ще бъде мобилизиран, още повече, че въпреки обстоятелството, че не е служил в казармата, не е бил мобилизиран или пък е призован да бъде мобилизиран. Действително, отказът за отбиване на военна служба в С. е разгледан в Решение на Съда на Европейския съюз (шести състав) от 19 ноември 2020 г. EZ срещу В. D., Дело С-238/19. Съдът приема, че в контекст на обща гражданска война, характеризираща се с многократно и системно извършване на военни престъпления или престъпления срещу човечеството чрез използване на наборни военнослужещи, се предполага, че изпълнението на военната служба предполага извършването на такива престъпления от конкретния субект. Ако в тази ситуация той отказва да изпълнява военна служба и именно поради това е преследван, може да е налице основание за закрила. В случая обаче в бежанската история се сочи, че чужденецът не е бил призован към военна служба, а е избягал още през 2021 година и заминал за Т., като там останал три години. Вярно е, че към датата на напускане на С., в С. е действал Режимът на Б. А., като съгласно Указ на

Президента №30/2007 година сирийските младежи могат да плащат такса за освобождаване от задължителна военна служба и да не бъдат призовани отново, като мъжете на възраст от 18 до 42 години, които са пребивавали извън С. също могат да заплатят такса да бъдат освободени от военна служба, като такава възможност е налице и за лицата над 42 години, които не са отбили военната си служба/ а оспорващият е бил на 11 години/, но също така е вярно, че Режимът на Б. А. падна и на 27 ноември 2024 година Ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ започна голяма офанзива в Североизточна С. и на 8 декември 2024 година бунтовниците, водени от HTS навлязоха в Д. и декларираха победа, като в същия ден Президентът Б. А. напусна страната и получи убежище в Русия, а на 29.01.2025 година А. ал Ш., който ръководи страната след падането на режима на А. е назначен за временен президент на С. и Конституцията от 2012 година е суспендирана, а парламентът е разпуснат и представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват с временното правителство, като военния персонал на бившия режим призован на задължителна служба се явява в Центрове за уреждане на статута в голяма численост, като армията и службите за сигурност са разпуснати. Ден след като завземат властта, бунтовниците обявяват амнистия на всички военни, приети на служба в сирийските въоръжени сили при режима на Б. А. и заявяват, че животът на военните ще бъде в безопасност и няма да бъдат нападани, а решението за амнистия е взето след като стотици наборници и войници от силите на бившия режим се предават по време на сраженията с опозиционните сили или са заловени, докато се опитват да избягат от битки и вонени казарми.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата, бежанец е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а, статут на бежанец е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“ гласи – Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Ч. от Директивата,

включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми-физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си С., защото там няма живот и сигурност, и заради войната, както и за въображаеми опасения от налагане на глоба или влизане в затвора, е прието обосновано от административния орган, че не може да се установи, че е напуснал С. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на В.- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Нещо повече- дори и да се приеме историята на оспорващия за достоверна, то той описва събития, които са се случили преди много време и по времето на управление на Б. А..

Общата обстановка в С. към момента на напускане на същата от страна на оспорващия не може да обуслови основателен страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година и единствената цел на бежанската история на оспорващия е да му бъде предоставена закрила, за да извърши събиране на семейството си в България, като оспорващият не е бил подложен на преследване, нито сочи опасения от преследване, тъй като не сочи конкретно събитие, което е довело до напускането на С., като е взел решението да напусне С. без видима причина, възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт,

характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазване на човешките права, не е напуснал С. поради опасения. Режимът на Б. А. падна и на 27 ноември 2024 година Ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ започна голяма офанзива в Североизточна С. и на 8 декември 2024 година бунтовниците, водени от HTS навлязоха в Д. и декларираха победа, като в същия ден Президентът Б. А. напусна страната и получи убежище в Русия, а на 29.01.2025 година А. ал Ш., който ръководи страната след падането на режима на А. е назначен за временен президент на С. и Конституцията от 2012 година е суспендирана, а парламентът е разпуснат и представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват с временното правителство, като военният персонал на бившия режим призован на задължителна служба се явява в Центрове за уреждане на статута в голяма численост, като армията и службите за сигурност са разпуснати. Ден след като завземат властта, бунтовниците обявяват амнистия на всички военни, приети на служба в сирийските въоръжени сили при режима на Б. А. и заявяват, че животът на военните ще бъде в безопасност и няма да бъдат нападани, а решението за амнистия е взето след като стотици наборници и войници от силите на бившия режим се предават по време на сраженията с опозиционните сили или са заловени, докато се опитват да избягат от битки и вонени казарми. Общото твърдение, че е напуснал родината си С., защото там няма живот и сигурност, и заради войната е прието обосновано от административния орган, че не може да се установи, че е напуснал С. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми

както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал С. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорвания С. от 21.07.2025 и от 13.03.2026 година от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ към МС е видно че на 2 март 2025 година съгласно изявление на Сирийското президентство новите власти в С. обявяват сформиранието на седемчленен комитет за изготвяне на Конституционна харта за управление на прехода към демокрация, като новите управляващи се съсредоточават върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А. на 8 декември 2024 година, което слага край на продължилото над половин век управление на семейството му и 13 години на опустошителен конфликт, а според Бюлетин на В. от 16 март считано от 8 декември 2024 година възлиза на 1488 667 души, като основната провинция за завръщане остава Дамск, последвана от А., И., Х. и Провинция Дамск и на 13 март 2025 година Временният президент на С. подписа Конституционна декларация обхващаща 5 годишен преходен период, която декларация цели да създаде баланс между общество на сигурност и права, и предвижда абсолютно разделение на властите, като към 08.05.2025 година В. е изчислил, че от 8.12.2024 година около 481 730 сирийски бежанци са преминали обратно в С., като броят им от началото на годината е над 842 570 души и самите сирийски граждани смятат, че е налице цялостно подобрение в ситуацията със сигурността в С., като някои от свързаните със закрилата основни пречки- в това число и продължителната принудителна военна служба, вече не са налице и допринасят за по-голямо чувство за безопасност.

Наред с това, от представената Справка за ситуацията в страната на произход С. от 13.03.2026 година е видно, че на 18 февруари 2025 година след провеждане на преговори Сирийските демократични сили се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото Сирийско правителство, като ръководените от курдите Сирийски демократични сили и Сирийският демократичен съвет се споразумяват да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство, като се смята, че споразумението включва Автономната администрация на С. и Източна С., известна като „Р.“, която е гражданска власт, управляваща контролираното от SDF райони на С. и преходната администрация премахва задължителната наборна военна служба, освен в институции на национално извънредно положение и се смята, че сирийската армия ще се превърне в армия от доброволци, в която населението ще бъде насърчавано да участва с цел осигуряване на границите на страната, като не е установено на основание присъствието си на територията на държавата му произход той да е изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не е налице нарушение на чл.15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, сочеща, че при всяко дело съдът или административният орган уведомява дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, като за уведомлението от съда се прилагат разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс, а за уведомлението от административния орган се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс. Дирекция "Социално подпомагане" изпраща представител, който изразява становище, а при невъзможност предоставя доклад.

"Най-добрият интерес на детето" е понятие по смисъла на **§ 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за закрила на детето**, а това е преценка на желанията и чувствата на детето, физическите, психическите и емоционалните потребности на детето, възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето, опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена, способността на родителите да се грижат за детето, последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата, други обстоятелства, имащи отношение към детето/да изпълнява ролята на процесуален

представител във всички производства пред административните органи, да предприема действия за осигуряване на правна помощ/. Когато решават относно правото на предимствата, предвидени в настоящата Директива, държавите-членки следва надлежно да отчитат висшия интерес на детето, както и конкретните обстоятелства на зависимостта от лицето, на което е предоставена международна закрила, на близки роднини, които вече са в държавата-членка и които не са членове на семейството на това лице. При изключителни обстоятелства, когато близкият роднина на лице, на което е предоставена международна закрила, е семейно непълнолетно лице, което обаче не е придружено от своя(та) съпруг(а), може да се счита, че неговият висш интерес е свързан с първоначалното му семейство. „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата Директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост. „непълнолетно лице“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство на възраст под 18 години, а „непридружено непълнолетно лице“ означава непълнолетно лице, което пристига на територията на държавите-членки, без да е придружено от пълнолетно лице, отговорно за него по силата на закон или на практика на съответната държава-членка, докато грижата за него не бъде реално поета от такова лице; включва се също така непълнолетно лице, което е оставено непридружено след влизането му на територията на държавите-членки.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и на- вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият преди да напусне родината си С. е живял в с родителите си, напуснал С. само заради семейството си, а не по друга причина. Вярно е, че търсещият закрила е лице със специални потребности и съгласно параграф 1, т.16 от ДР на ЗУБ. (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "Чужденец, търсещ международна закрила със специални потребности" е лице от уязвима група, което се нуждае от специални гаранции, за да се ползва от правата и да изпълнява задълженията си по този закон, а по силата на параграф 1, т.17 от ДР на ЗУБ-"Лица от уязвима група" са малолетните или непълнолетните, непридружените малолетни и непълнолетни, хората с увреждания, възрастните хора, бременните жени, самотните родители с ненавършили пълнолетие деца, жертвите на трафик на хора, лицата с тежки здравословни проблеми, лицата с психични разстройства и лицата, които са понесли изтезание, изнасилване или други тежки форми на психическо, физическо или сексуално насилие, но този факт сам по себе си не може да доведе до извод, че е налице основание за предоставяне статут на бежанец на оспорващия.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха. Нещо повече дори- административният орган е обсъдил мотивите за преследването, взел е предвид особеното положение на лицето като такова от уязвима група- непридружен непълнолетен и е отчел и висшия интерес на детето. Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични

заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

Вярно е, че ситуацията в С. след падането на режима на Б. А. е несигурна, но административният орган отчита на-висшият интерес на детето и обстоятелството, че семейството му се намира в С. е приел, че най- добре е детето да расте в семейна среда с близките си . Що са касае до изразеното както в Социалния доклад, а така и в съдебно заседание становище на Отдел "Закрила на детето", че оспорващият следва да получи закрила в РБ, то настоящият съдебен състав намира този извод само за мнение, защото при изготвеното на Социален доклад и при изразяване на становището не е отчетено, че търсещият закрила е дете, което живее далеч от семейната си среда и в негов интерес е да живее със семейството си , а не сам в РБ.

Не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Освен това, от изготвения Социален доклад в хода на съдебно производство единственото, което е посочено, че детето следва да получи закрила, но не са изложени мотиви относно това къде следва да пребивава детето.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Х. А. А. - непридружен непълнолетен гражданин на С. срещу Решение №5607/08.12.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ

отказал да предостави хуманитарен статут на Х. А. А.-непридружен непълнолетен гражданин на С..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: